

Áá, superhrdinka

Michaela Beránková

Michaela Beránková

JÁ, SUPERHRDINKA

1.

Kdo jsem? Někdo, koho byste si za běžných okolností vůbec nevšimli. Vůbec si nepřipadám jako superhrdinka. Ale to svět evidentně vůbec nezajímá.

Nevím, kdy přesně se to stalo, bylo to pozvolné a plíživé. Jako táhlé ticho před bouří. Možná jsem to tušila, už když jsem byla malá, protože jsem se se svými nápady a představami neseťkávala s pochopením druhých. Ale bylo mi řečeno, že tohle poslání nemá co dělat s tím, že jsem se cítila sama jako krčící se dítě, které žebra o lásku jiných a je za to ochotno popřít samo sebe. Můj osud se přede mne postavil až tehdy, kdy jsem za svou minulostí nakreslila tlustou čáru. Ta čára nebylo nic jiného než přijetí - všeho, čemu jsem se do té chvíle ve své mysli urputně bránila. Přijetí toho, kdo ve skutečnosti jsem.

A někdo - vesmír - asi viděl, o co jsem se snažila a že se mi to něco dařilo, a dal mi příležitost nést pochodeň pro všechny ostatní, ačkoli ne zrovna nenápadným a příjemným způsobem.

Bylo to jednou večer z kraje jara.

Byl víkend.

Šla jsem z práce domů a nade mnou svítily hvězdy a srpek měsíce těsně před novem. Sníh kolem mě pohádkově jiskřil. A já byla vděčná za to, že je konec směny, že mi je dobře a že jsem se ten den konečně postavila jednomu svému kolegovi, který se mi sice líbil, ale který mé slabosti rád zneužíval a dělával si ze mě legraci – odmítla jsem jeho nároky na mě beze strachu a studu, s kterými jsem v ten okamžik prostě přestala bojovat a přijala je. V tu chvíli se totiž všechno změnilo.

Byla jsem celistvá a ten pocit, který jsem v ten moment cítila uvnitř svého srdce, byl naprosto dokonalý. Odvaha pulsovala mými žilami, takže jsem ani na chvíli nezaváhala strhnout z přechodu pro chodce starou paní, na kterou se řítily dva oslepující světlometry a zjevně se ani nepřipravovaly brzdit. Dopadla jsem na chodník a tělo na mne, auto za skřípání pneumatik prosvištělo kolem a zmizelo v zatáčce. Když si paní uvědomila, co se všechno mohlo přihodit, začala mi děkovat z celého srdce a já se začínala modlit, aby mi už konečně dala pokoj. Vzpomínám si, že jsem se rozpačitě usmívala od ucha k uchu se slovy, že to nic není a že by to udělal každý, a v duchu jsem se už viděla rozvalená doma v posteli s knížkou.

Jistě, je to dost zkrácený popis. Moje sebevědomí samozřejmě nevyrostlo ze dne na den, pracovala jsem na sobě celé roky, abych nakonec připustila, že boj s bolestí není řešení. Kayle se potom nezačal hned slušně chovat a já ho každým dalším dnem musela ještě několikrát poslat do háje, ale stejně jako jsem se smířila s tím, že na

mě bude nepříjemnej, až mě to bude štvát, moje srdce začínalo divoce bušit ne obavami a nad představami těch nejhorších trapných scénářů, ale vzrušením a adrenalinem a musela jsem si přiznat, že se mi líbí být silná.

A pak jsem na svém stole jednoho dne našla ležet malou temně rudou krabičku a uvnitř ní byl pro mě vzkaz. Dodnes nevím, jak se tam vůbec dostala – aspoň ne oficiálně. Bylo zamčeno, okna zavřená, záclony zatažené přesně tak, jak jsem je ráno nechala – a nutno dodat, že bydlím ve třetím patře. Nechápala jsem ten objev a rozhlížela se kolem, ale když jsem v bytě nenašla nic podezřelého, opatrně jsem se natáhla po škatuli. Zamotala se mi hlava, pamatuju si, že jsem se sesunula na červený koberec pod stolem. Probrala jsem se se šílenou bolestí hlavy.

Nade mnou stál černo vlasý urostlý muž v přiléhavém černém úboru a s páskou přes oči. Jeho svalnatá hrud' se pravidelně zdvihala v hlubokých nádechech. Možná že mi tam tu krabičku nakonec dal on, ale nikdy mi to nepotvrdil. Když jsem na něj ještě hodnou chvíli tupě zírala a nezmohla se ani na slovo, co tady v mém bytě vlastně pohledává, zazubil se a řekl mi jen: „Soustřed' se.“

Moc toho nenamluvil, kdežto svoje nadpřirozené schopnosti zvládal bravurně a neotálel je proti mně hned použít, když do mě udeřila pěst stlačeného vzduchu. Znat' jejich existenci byl pro mě druhý šok. Zmohla jsem se jen na výkřik.

Na vzkazu bylo napsáno, že jsem byla vybrána, abych chránila tuto zemi.

Podle toho chlapa jsem ani víc vědět zatím nepotřebovala. To jsem netušila, že ta slova vezme doslova.

Od té doby už uplynuly čtyři měsíce a já se pořád nedozvěděla, co ve mně tento můj superhrdinský partner nebo kdokoli jiný viděl, že si zvolil zrovna mě, ale na výzvědy nebyl čas ani nálada. Jen, co jsem jednou večer zjistila, že mě voda ve vaně poslouchá na slovo, když se pramínek podle mého přání vznesl do výšky, jak kopíroval pohyb mé ruky, a začal přede mnou smyslně tančit, objevil se odněkud Dave, jak si nechával s oblibou říkat, a začal sílu vody používat proti mně. V tu ránu jsem ji měla na obličejí a byla ledová. Prý trénink. Potupa, nebyt těch bublin, které zakrývaly moje tělo, tak ho rovnou zabiju! Škoda, že jsem pořád nevěděla, k čemu to budu potřebovat, nebyl zrovna dvakrát sdílný, ale byl protivný, neodbytný a nemohla jsem se ho nijak zbavit. Vždycky se objevil kdoví odkud, přestože jsem se nejednou pokusila zavřít a zabezpečit celý byt nebo ho naopak omráčit a dokázat mu, že by mě měl nechat na pokoji a vzít si celý ten rádoby dar nadpřirozených schopností zpět a táhnout do háje. Nešetřil mě a já se málem skoro utopila ve vlastním čaji, než jsem přišla na to, jak se mu mám vzepřít. Jenže stále jsem nebyla tak dobrá jako on, takže mě neustále zkoušel novými a novými kousky. Jako taky se mi už díky Davovi podařilo připálit si večeři na plynovém sporáku, protože si prostě hrál

s ohněm, div že jsem nepřišla o vlasy. Byla jsem ho nucena snášet a doufat, že jednou tenhle chaos skončí a já pochopím, co se po mně chce.

No, dobře, přiznávám, možná jsem si i namlouvala, že nemám na vybranou. Protože navzdory situaci mě poháněla zvědavost.

V práci to bylo děsný, musela jsem si brát volno, protože sledovat, jak se všichni ustrašeně zvedají, když se začala otřásat podlaha a jiskřit z monitorů, na mě bylo příliš. Sebemenší rozrušení způsobilo, že se mi schopnosti vymykaly kontrole, jako bych najednou byla propojena s okolím a to na každou emoci reagovalo jako jednotný organismus. Pořád ve mně rezonovalo to slovo přijetí – a mnohokrát jsem se ptala sama sebe, jestli jsem na sebe Dava nemohla upozornit tím, jak na sobě pracuju. Přijetí toho, co je.

Jenže zase jsem neměla žádný důkaz, že se nemýlím.

Koneckonců nebyla jsem jediná na světě, kdo sebral odvahu postavit se svým strachům a podívat se jim do očí.

Meditovala jsem každé ráno, dokud jsem si nebyla jistá, že se dokážu ovládat a můžu se vrátit do práce, a pak pokaždé, kdy se mi naskytl volná chvíle. U umyvadel na toaletě jsem si hrála s vodou z kohoutku, když jsem si byla jistá, že jsem sama. Dát svým spolupracovníkům najevo, že něco takového umím, by pro mě mohlo být nebezpečné, to mi Dave ani nemusel připomínat a opakovat to věčně dokola, abych asi neudělala nějakou pitomost. Skoro pokaždé mě voda přestala poslouchat a já denně vytírala

podlahu. Ale voda je voda, musela jsem být daleko opatrnější, když jsem si doma po ránu zapalovala svíčku nebo dovnitř okny vpustila vzduch, abych vyzkoušela i další živly. Nesměla jsem se nechat ničím rozptýlit. Nedopadalo to dobře. Ale nesměla jsem přestat.

Na tohle jsem Dava nepotřebovala. Tohle jsem věděla jistě – nebyla jsem ničí šachová figurka.

Dave se zjevoval každý večer. Jen jsem málo vystrčila růžky a použila proti němu nové schopnosti, které jsem se naučila, a rychle jsem zjistila, jestli na něho mám nebo ne, a pak stačilo jen předstírat, že nic víc neumím. Jednou ode mě odcházel s docela kousavou poznámkou, že na to, že jsem celé dny doma, jsem se podivuhodně nic nenaučila. Měla jsem z toho pocit, jako by snad věděl, jak usilovně se snažím na něj vyzrát.

„Proč bych se učila, když nevím na co. Trénuješ mě tu jako gladiatorského otroka!“ Křičela jsem za ním. Jen se usmál a výmluvně pokrčil rameny. Tím gestem mi někoho připomenul. Ale tu podobu jsem ihned zavrhla stejně jako směšnou reakci, že se červenám.

Nemožné a nepravděpodobné.

2.

Zlom nastal třináctého července. Jakmile jsem se po práci vrátila domů, zůstala jsem zírat na červenou čalouněnou sedačku přímo naproti mně. Měla jsem tam přehozený černý úbor s páskou přes oči, stejný jako míval na sobě Dave. Kabelku jsem pustila z ruky a nechala ji spadnout k nohám a skromnou garsonierou se rozhostilo naprosté ticho.

Tohle byl posun.

A zároveň rána pod pás, protože kdyby Dave netušil, že jsem ve výcviku pokročila, nestalo by se to. Už mi o tom obleku něco říkal. Bylo ho důležité nosit kvůli utajení naší pravé identity. Pokud se máme ukazovat na veřejnosti a chránit ji, nikdo se nesmí dozvědět, kdo jsme. Pokyny na přiloženém papíře byly jasné - v jednu ráno ve staré nádražní hale ať jsem oblečená v tomhle.

Ta budova se mi nelíbila. Byla zchátralá a prázdná a slibovala mi jenom pofiderní setkání s agresivním opilým bezdomovcem, ale všude bylo prázdko.

Dorazila jsem na místo a nervózně jsem polkla, když se přede mnou vynořil Dave a ještě jeden statný muž taky zahalen v černé. Ale bez pásky, takže jsem si mohla prohlédnout jeho vrásčitou tvář.

Padlo pár vět na uvítanou a ještě některá, ale následná slova si budu pamatovat přesně.

„Všechno musí zůstat v rovnováze. Země, oheň, voda, vzduch, světlo, tma.”

„Jak do toho všeho zapadám já?” Byla jsem netrpělivá.

„Byla jsi vybrána. Proroctví mluví jasně. Nepřítel z temnot nemůže být zastaven. Ale vyvolená bude mít veškerou moc a prostředky, aby tyto zlověstné stíny prozářila a na Zemi konečně zavládl mír.”

Podívala jsem se na Dava a měla jsem dojem, že jsem v nich zahlédla lítost, muselo na mě být poznat, jaká slova se mi drala do krku. Ale spolkla jsem je. Na to už bylo pozdě, byla jsem rozhodnutá.

Cítila jsem na sobě jeho pronikavý pohled a mně to nebylo lhostejné.

A v tu chvíli jsem si uvědomila proč, jelikož Kayle a Dave spolu měli až podezřele moc společných rysů.

Nedávala jsem na sobě nic znát.

„Teď je z tebe superhrdinka, Liliano Rittová,” zvolal ten starší a mně do pusy stoupla žluč. Tolik o skrývání své identity před světem – jak mi při těch tréninkách přednášel Dave, zatímco jsem po jeho

energetických úderech ležela ponížene pod stolem a snažila se dostat zpátky na nohy.

„Co je ten nepřítel vůbec zač?“ Věcná otázka. V Davových modrých očích se mihlo překvapení.

„Nevíme, ale uvědomujeme si, že nám utíká čas. Proto jsme se rozhodli ti nic neříct, dokud nebudeš připravena. Všechno muselo zůstat v naprosté tajnosti, aby tě nenašel. Nemohl jsem nic riskovat. V sázce by mohlo být příliš mnoho. Nyní nastal čas začít s druhou částí tréninku, Dave ti pomůže zabalit tvoje věci a setkáme se zde. Pak se dozvíš víc.“

Jen jsem nevěřičně zamrkala. Začala jsem ruku v pěst. Dave si toho všiml a zamračil se, jako by tušil, co mi běží hlavou.

„Chápu to správně, že se mám na nějakou dobu vystěhovat z bytu?“ Radši jsem se chtěla ujistit. Nevěděla jsem, jestli v mém hlase postřehl tu ironii.

„Výborně,“ usmál se ten ničema. „Vidím, že jsme si začali rozumět. Jsem rád, že si to nebezpečí začínáš uvědomovat.“

Ani jeden nečekal, co mám v plánu udělat nebo jak rychle se to seběhne. Jakmile jsem zatnula v pěst druhou ruku, zvedl se vítr. Oba dva se popadli za kolena a začali lapat po dechu, protože jsem jim právě odepřela tolik potřebný kyslík. Neměla jsem času nazbyt, musela jsem vypadnout dřív, než se oba vzpamatují. Věděla jsem, jak rychle se Dave dokáže zorientovat a zasadit mi ránu. Prchala jsem a pro jistotu jsem všechno, co jsem potkala na cestě, skácela k zemi,

aby zakrylo moje stopy a Dava zpomalilo a zmátlo. Staré regály za mnou padaly jeden za druhým a halou se rozléhal nehorázný rámus.

A teď tu sedím na jedné staré střeše plnou cihlově červených tašek za komínem ve čtyři hodiny ráno a nevím, co mám dělat. Pořádně ani nevím, jak jsem se sem dostala. Neodvážuji se pohnout, protože Dave a ten druhý se tu někde potloukají, aby mě našli. Oba už vědí, že jsem toho uměla daleko víc, než jsem Davovi dávala celé ty měsíce najevo, takže moment překvapení byl ta tam. V duchu jsem jim oběma nadávala do pekel a klela.

Domů jsem jít nemohla.

V práci jsem se ukázat taky nemohla.

Je možné, že by Davova identita,... že to je... Zavrtím hlavou a povzdechnu si, abych ze sebe všechno to napětí dostala. Nelíbí se mi, kam se moje myšlenky začnou ubírat, ale asi zřejmě nemám na vybranou. Jediné, co se dá teď dělat, je zjistit víc o tom proroctví, o kterém Dave se svým partnerem povídali. Malinko se nakloním přes okraj střechy, jestli ty dva někde nezahlednu. Musím si počínat tiše a být obezřetná.

Náhle zadržím dech, když je spatřím stát tam přes silnici u sousední budovy s rozpadající se omítkou. Jsou blíž, než jsem si myslela. Ale pomalu začíná svítat, takže jejich čas vypršel a oni to vědí - aspoň tak soudím podle toho, jak spolu komunikují. Aspoň doufám.

Ten starší chlap se najednou rozloučí a zaleze do tmavého širokého auta. Orosí se mi čelo a rozbuší srdce. Vím, že pokud ho nechám zmizet, stane se ze mě bezdomovec, protože doma na mě zajisté bude čekat Dave a já nejsem připravena mu čelit. Jaký to paradox, uvažovat o tom zrovna tady. Nesmím ten vůz pustit z očí. A zároveň mě nesmí zahlédnout Dave.

Dave se začne rozhlížet po ulici, takže se musím schovat. Bolí mě svaly na ruku, jak se snažím tiše stáhnout zpátky. Slyším, jak u indigově modrého auta naběhne motor.

Sakra, zakleju. Začnu se drápat na nohy. Klepou se mi kolena.

Sakra, tohle jsem nedomyslela!

Zahráváš si s ohněm, Liliano.

Jak ho mám asi sledovat? Auto se rozjede. Sakra!

Na rozmýšlení je už fakt pozdě.

Najednou běžím po střeše. Bože, jen ať mě nevidí Dave. Vůbec nemám ponětí, kde je. Auto zrychluje a za chvíli bude zatáčet za roh, takže si musím pospíšet. Vysvětlujte to někomu, když se ocitne na konci domu a jediné, co může udělat, je prostě skočit a doufat, že se nezabije.

3.

Bohové mi pomáhejte, ani nevím, kde беру tu odvalu. Najednou letím na protější dům. V okamžiku mi dojde, že ten přeskok nemůžu zvládnout, ale něco ve mně zareaguje dřív, než začnu panikařit, a od ulice pode mnou se vzedme silný záchvěv vzduchu a nadzvedne mě natolik, abych přistála na střeše. Pot ze mě vyloženě teče.

Zakleju, není čas. Donutím své vyděšené nohy k běhu. Nějakým zázračným způsobem se mi to auto daří neztrácet z dohledu, protože se mi zdá, že každým okamžikem vypustím duši.

Dobře, čeká mě podstoupit další skok, zhluboka se nadechnu, když jsem to zvládla jednou, dokážu to znova, jen si musím počínat *trochu* rychleji. Připravím se k odrazu, ale v ten okamžik naproti sobě spatřím stát Dava. Ruce má založené na prsou. Skousnu si ret a zase tiše zakleju.

„Myslela sis, že mi utečeš?“

„Nejsem tvým vězněm, Dave.“

„Už tě chvíli sleduju, Liliano. Musím uznat, že jsem tě špatně odhadl.“

Co teď?

„Nebo já jsem špatně odhadla tebe, ale když jsi už tady, pověz mi, myslíš, že na zatajování informací a omezování svobody jiných je něco hrdinského?“

Zamračí se. „Neměl jsem na vybranou.“

„Nevím, o čem je to vaše proroctví, ale pokud vím, tak by někdo jako já měl zabránit temnotě, aby ovládla svět. Pochybuju, že bych mohla tuhle úlohu splnit, kdybys tímhle svým přístupem opravdu docílil toho, že se vašim požadavkům podřídím. Navíc jsem se o nic takového nikdy neprosila.“

„Právě proto to je jak to je, Lilian, musíš výcvikem projít až do konce. Nejsou žádné druhé šance.“

„Na tenhle druh výcviku ti kašlu, Dave, a teď mi uхни z cesty.“
Vzduch kolem nás začne zuřivě vířit, připraven mě na povel poslechnout.

Dave se koukne přes rameno a v očích mu náhle probleskne pochopení. „Rozhodla ses jednat na vlastní pěst.“

Nic neříkám, stávám se jedno se vzduchem, jediným živlem, který je mi dostupný. Aspoň zdánlivě.

„Myslíš, že mě dokážeš porazit? To si vážně myslíš?“

Zuřivě se nadechnu a Davovi na rtech zamrzne úsměv. Tělo se mu stáhne v křečích. V očích se mu poprvé zračí strach. Moje odhodlání stoupne.

„Tvoje krev je taky voda, Dave, radím ti, abys mě nepodceňoval.“

Ohromná síla vzduchu mi má pomoci dostat se odtud pryč. Nechávám ji růst, aby mě pohltila a odnesla do bezpečí. Vítr sílí a sílí a jeho energie mě ujišťuje, že to dokážu.

Ale pak to zaslechnu. Vyděšený výkřik z davu pod námi. Oba trhneme hlavami na stranu, abychom viděli, co se děje. Na Starém náměstí pár metrů od nás se krčí hlouček lidí a od západu se na ně řítí autobus. Ten kolos doslova letí vzduchem, který mezitím nabral sílu hurikánu, a každou chvíli ty lidi srazí a přimáčkne pod sebou.

To ten vítr.

Skousnu zuby.

„Všechno má své následky, Liliano,“ zašeptá Dave a mně dojde, že ho svou silou pomalu ale jistě dusím.

Musím to napravit. Ale jak? Sakra, jak? Nedokážu se tam dostat včas. Cítím v očích slzy, co jsem to udělala?

„Potřebuješ mě, tak už povol, ještě je čas je zachránit.“

Podívám se mu do očí, jako bych měla problém mu uvěřit. Na co pořád čekám, proč stále váhám?

„Všechno ti vysvětlím, slibuji, že tě pak neomráčím a neodtáhnu někam pod zámek.“

Stáhnu ruku k tělu. Davovi stačí jen chvíle, aby se vzpamatoval, a najednou je u mě, bere mě do náruče a odpíchne se z baráku. Volným pádem se blížíme k dlažbě promenády, mám srdce až v krku, během následných několika vteřin mě pustí a využije síly

větru, který jsem svým strachem a neuvážeností vyprovokovala já, aby se záhy ocitl rovnou mezi autobusem a lidmi.

Tvrdě dopadnu na nohy, až ten náraz cítím v kolenech.

„Dave je tady, zachrání nás.” Slyším dav. Nepřestávám sledovat Dava, jak si počíná.

Pokrčí nohy, jako by ten autobus hodlal zastavit vlastním tělem. On se snad dozajista zbláznil! Nemohu se pohnout, jsem jako přikovaná k zemi. Autobus se nekompromisně blíží. Kostková dlažba se začne třást a ten pohyb mě probere z paralýzy. Rozběhnu se k Davovi, abych... co.. abych ho ochránila? Pomohla mu? Nevím.

Mezi autobusem a Davem v tu chvíli vyrostе zeď a ten kolos do ní naráží. Dave rve o sebe zuby, jak se stěnu zeminy snaží udržet pohromadě. Sklo se tříští, plech se mačká a kroutí.

Ta zeď z hlíny a kostek není dost vysoká, aby autobus zadržela.

„Dave!” vykřiknu, ale vím, že to nestihne zabrzdít.

„Kdo je to, mami?” Zaslechnu kloučka za mnou, když se snažím napodobit Davův postoj a aspoň se pokusit ovládnout kus země pod autobusem, abych autobus překlopila jinam.

Dave vyvázne jen o kousek, protože celou plochu pod autobusem otočím o půlkruh doleva a ten spadne vedle na zem. Vzápětí se složím vyčerpáním. Dave je v tu ránu u mě a kontroluje, jestli jsem v pořádku. Vezme mě za bradu, aby se na mě podíval.

„Já říkal, že ještě musíš trénovat.”

Nejsem schopna slova. Jsem v šoku z toho, jak se najednou ke mně chová.

„Moc vám děkujeme, zachránili jste nám život.” Zástup lidí se rozestoupí kolem nás. Zhlédnu mezi nimi toho kluka, kterého jsem před tím slyšela ptát se, kdo jsem. Je mu asi osm a má krásné blondřaté vlásky. Polije mě úžasný pocit úlevy, že je v pořádku i se svou mámou a vlastně jen díky nám.

„Je to naše práce,” odpoví Dave, jako by o nic nešlo, a podepře mě, abych se postavila. Dave je nesobecký a stará se o druhé. Je... milý. Nějak se z toho zjištění nemůžu vzpamatovat.

„Vidíme, že jste si našel partačku. Můžeme znát vaše jméno, slečno?”

Všechny pohledy se upřou na mě. I ten Davův. Suše polknu. *Nesmíme nikomu prozradit naši pravou identitu, protože znát naše tajemství pro nikoho není bezpečné, slyším v hlavě Davův hlas.*

Jak bych se měla nazvat? Znamená to, že teď jsem oficiálně pasována na superhrdinku? Jak je možné, že jsem o Davovi před tím nikdy neslyšela, když tady ho ty lidi znají a důvěřují mu? Tisíce myšlenek mi prochází hlavou. Cítím, jak se mi podlamují kolena.

„Dlužíš mi to vysvětlení,” připomenu mu, aby mě slyšel jen on a aby věděl, že se jen tak nepoddám, a než se zmůže na odpověď, pokusím se hrdě narovnat páteř, co mi bolest dovolí.

„Jsem Destiny.”

4.

„Hádám, že pokud tě vezmu za Hermanem, brzy zase utečeš,“ prohlásí Dave, když se mnou v náručí dorazí do jedné z osamělých hal zchátralého nádraží, na jehož demolici městu asi nevyšly peníze nebo to správně za ten čas prostě nestálo. Trpělivě čeká, až si sednu na starou zrezivělou lavici. Musím popadnout dech.

„To mluvíš o tom chlápku, co mi začal povídat o proroctví, že?“

Přikývne na souhlas.

Ta tíha na srdci je zpátky. „Proč jste si museli vybrat mě?“

„My ne, ono si tě to vybralo.“

„Ono?“ Nevím, o čem mluví.

„Ta krabička by se neotevřela a nevstřebala bys její esenci, kdyby ti neměla patřit.“

Vzpomínám si... ta šestihranná tmavá lesklá krabička, co před čtyřmi měsíci ležela na stole v mém obývacím pokoji – před tím, než jsem se poprvé setkala s Davem. Pak se po ní prostě slehla zem.

„Kdo o tom, komu má patřit, rozhoduje?“

„To se ptáš toho pravého,” sedne si vedle na lavici a povzdechne si.

Ví toho asi téměř tolik, co já. To poznání mě ohromuje. „Proč... proč jsi mi to takhle nevysvětlil dřív?”

„Herman myslel, že to není dobrý nápad. Věděli jsme, že nejvíc síly v sobě dokážeš nastřádat, když tě někdo oslabuje. Se svou mocí si se tak učila zacházet daleko rychleji, než kdybychom tě hned konfrontovali s tvým těžkým nevyhnutelným osudem. A možná se mi líbilo držet tě v nevědomosti a zlobit tě,” ušklíbne se a pak pokrčí rameny.

„Hahaha, velice typické od někoho jako jsi ty.” Skoro ta slova vyplivnu a obrátím oči v sloup.

Podívá se na mě, jeho pohled je pronikavý, jak pátrá v mých očích, co jsem tou poznámkou mohla myslet. Tuší, že bych mohla znát jeho pravou identitu? Nakonec očima sklouzne na mé ruce. Nehty zaryju do kolen. Každé jeho gesto je pro mě jen dalším potvrzením, že se pod maskou skrývá Kayle.

„Na jednu stranu jsem mohl počítat s tím, že dřív nebo později zdrhneš nebo se mě pokusíš zamordovat a pomstít se mi,” ušklíbne se, „takže... pokud mi dáš jistotu, že ani jednu z těch možností neuskutečníš a nebudeš se snažit na sebe příliš upozorňovat a budeš super opatrná, můžeme začít s druhou částí tréninku, kterou.. jak vidno.. zoufale potřebuješ.”

Znovu se na mě podívá, když neodpovídám. „Tentokrát za podmínek, které si určíš ty.”

„Ha, ty teda riskuješ,” nezapomenu si rýpnout.

„Ani nevíš, jak moc,” schová hlavu do dlaní. „Jen mi prostě slib, že se Destiny nebude motat kolem, nebude dělat hrdinské kousky a nebude hledat náznaky zla, které se tu někde skrývá, dokud tě na to nepřipravíme.”

On to myslí vážně. Skutečně tomu všemu věří.

„Dobře,” povolím, „ale jen, pokud mi povíš víc o proroctví.”

Přikývne. „Takže domluveno. Myslím, že mimo pár drobností ani Herman nebude proti.” Zvedne se. „Dostanu tě domů, aby sis odpočinula. Zítra běž normálně do práce. Dělej jakoby nic. Odpoledne začneme s druhou fází.”

„Hm,” zamračím se a složím ruce na hrudi.

Zasměje se. „Budu se snažit tě příliš neškádlit, Liliano.”

Chci mu říct, že i já vím – tedy spíš že tuším, kdo se schovává pod maskou, ale držím jazyk za zuby. Něco mi našeptává, že na to není vhodná chvíle.

Vezme mě do náruče. Nemile mě překvapuje moje reakce, protože cítím, jak se mi krev hrne do tváří. Snad si toho Dave nevšiml.

5.

Tahle noc byla jiná, volná. Víím, že sem odpoledne zajde Dave a pokusí se ze mě vytřást duši, ale tentokrát se mi z té představy nechce křičet vzteky. Navíc budu mít dost času zjistit, s jakou náladou se vyspal on, abych se na náš trénink pořádně připravila, o čemž on samozřejmě nemá sebemenší tušení. A to se mi na tom ohromně zamlouvá. S nebyvalou energií a unavenými přetaženými svaly sundám nohy z postele rovnou do papučí a po plovoučce projdu kolem sedačky, kuchyňské linky a šatny v chodbičce přímo do koupelny, kde ze sebe udělám člověka.

Podívám se na sebe do zrcadla. Tohle je vaše nová superhrdinka, světe, a je to tahle docela hezká štíhlá slečna s delšími hnědými vlasy a zelenýma očima a oválným celkem běžným obličejem. Prostě nic nenormálního. Odfrknu si. Moje sebehodnocení asi nebude lidi okolo mě zajímat, zvláště půjde-li jim o život. Dave musí tušit, že pokud půjde do tuhého, nebudu jen tak nečinně přihlížet, jak se masakrují lidi, ale... ale přesto mi podle svých možností dal volnost, čímž prý hodně riskuje... Možná ho na jednu stranu po včerejší rozmluvě začínám chápat a... něco se ve mně po záchraně lidí na

Starém náměstí změnilo,... ale... ale! Však já mu to dám ještě sežrat, Liliano, neměj obav, spiklenecky mrknu na svůj odraz a začnu se líčit řasenkou.

Ranní rituál je pořád stejný – kuchyň, snídaně, čaj, sedačka, hodit na sebe tmavé rifle, khaki tričko a vyrazit... můj pohled naposledy zakotví na černém úboru na dně skříně, než ji zavřu. Musím se dozvědět víc.

Do redakce se dostanu po svých, stačí jen zdolat jedno sídliště a park a pak se ocitnu před impozantní dvoukřídlovou budovou týdeníku. Před vchodem mě jako vždy vítá jeho logo, dva vysoké listnaté stromy nebo spíš košťata a pár schodů. Pak mě široká chodba plná nástěnek s novinkami a certifikátů doprovází rovnou do rozlehlé králikárny plné počítačů. Jednotlivé kanceláře jsou od sebe odděleny jen sádrokartonovými příčkami bez barev. Díky bohu za ta okna, která lemují celou východní stranu a poskytují nám krásný výhled na ulici s romantickými dřevěnými lavičkami.

Je to opravdu zvláštní den, pomyslím si, protože prostor zeje prázdnotou. Všichni jsou doslova nalepeni na malé plazmové televizi vlevo, která visí ze stropu přímo nad kanceláří naší šéfové paní Nevidové. Mezi kolegy stojí i Manon, která mě zpozoruje přicházet jako první a zamává mi na pozdrav. Její zlaté lokny bych poznala na kilometry daleko. Odpoutá se od kolektivu a jde mi naproti.

„Ahoj, zlato, nevěděla jsem, jestli dneska přijdeš.“

Pokrčím rameny. „Zavolala bych, kdyby neměla přijít. Navíc už mi moc dovolené do konce roku nezbyvá.“

Povzdechne si. „Jo, to ti nezávidím.“

Pokývnu směrem k davu. „Co se tam děje?“

„Ale,“ protočí oči. „Řeší se nová parťačka našeho temného rytíře.“

„Temného čeho?“ Rozhodně mě dostala, ptám se, jestli jsem slyšela dobře.

„No ten náš staronový superhrdina, však víš, kde mají policie i vojáci ruce krátké, nastoupí na scénu tenhle silný, urostlý, sexy chlapík a zachrání den.“

Přistihnu se, že si koušu ret, a v duchu si vynadám, že mě tak snadno těmi kecý dokázala dostat z rovnováhy.

A záhy se začnu červenat studem, že jsem ještě donedávna o Davovi superhrdinovi jako takovém neměla ani tušení. Jediná stránka jeho povahy, s kterou jsem už měla tu čest, byla ta kontrolující a provokativní. Jak dlouho jsem se nedívala na televizi? Jak dlouho jsem nečetla žádný časopis? Pane bože, to je hanba, já dělám v týdeníku a nikdy jsem si ničeho ani nevšimla! Za to může ten zpropadený trénink!

Manon do mě šťouchne loktem. „Jasný, ty jsi byla často myšlenkami jinde. Je dobře, že sis vzala dovolenou a odpočinula sis. Fakt, víš, že se tomu odborně říká syndrom vyhoření?“

Je nějaká chytrá, nadzdvihnu obočí, ale kdo by se jí divil. Vyrazím s ní po boku ke svému pracovnímu místu. Kabelu si

přehodím přes židli a zapnu počítač. Vzhlednu ještě jednou k televizi a zprávám o nové superhrdince Destiny a pohledem zavádím o Kayla. Když si Kayle uvědomí, že na něho zírám, rychle uhne očima na stranu. Nechce, abych věděla, že mě pozoruje - abych vůbec nabrala podezření, že... by to mohl být Dave.

Až teď mi dojde, že jsem na chvíli úplně přestala dýchat, a zprudka do sebe nasaju kyslík, abych to dohnala.

„Děje se něco?“ Manon sleduje směr mého pohledu a docvakne jí, že má reakce má co dočinění s Kaylem.

„Naštěstí ne,“ poznamenám a sednu na židli.

Už stojí u mě, ruce v bok. „Neřekla bych. Měl na tebe blbý kecý nebo si zase zkusil na tebe hodit část svých neodkladných povinností?“

„Manon, sama víš, že tomu je dávno konec.“ Doby, kdy jsem neuměla říkat ne a nechala se kvůli své přehnané ochotě pomáhat zneužívat, jsou dávno pryč. Jo, a proto si mě jen tak mimochodem něco nadpřirozeného vybralo, aby ze mě udělalo Destiny.

„Vážně?“ Ujišťuje se Manon a nevěřičně nadzdvihne obočí.

„Jo, vážně.“

„Hm,“ zamyslí se a pak se ke mně nakloní.

„Kdybich tě neznala, řekla bych, že se ti Kayle pořád líbí.“

Ta slova mě udeří jako demoliční koule. „Jak jsi na tohle proboha přišla?!“ Vykřiknu až moc nahlas.

V kanceláři se rozhostí absolutní ticho, přitáhla jsem na sebe veškerou pozornost. Světla nad námi začnou opovázlivě problikávat a můj počítač se samovolně restartuje. Bezva. Asi bych se neměla moc rozhořčovat, pořád se mi to ještě může vymknout z rukou. Zhluboka se nadechnu a snažím se tep dostat pod kontrolu.

„Zase tu straší, ale brzy sem na elektriku má přijít revize,“ prohodí Manon ledabyly a pak se na mě usměje takovým tím vědoucným pohledem a poplácá mě po rameni. „Dojdu pro nějaké kafe, než se do toho dáme, a u práce můžeme probrat všechny novinky, souhlasíš?“

Odolám puzení najít v davu zvědavců Kayla, abych zjistila, jak se tváří, protože je jasné, že se na mě teď zrovna jeho modré oči upínají.

Pohled mi padne na hromadu papírů, které je potřeba přepsat do počítače.

Neříkala jsem si ráno, že mu to pěkně osladím, Liliano? Napadne mě v duchu. Popadnu ty lejstra, ale pak se zarazím. Tímhle gestem mu dám pouze najevo, že vím, kdo se skrývá pod černou maskou. Paradoxně se mi uleví, když papíry nechám spadnout zpátky na desku stolu a radši se ohlédnu, zdali sem už Manon míří s kafe.